

Sosyalist Liseliler

Haydi
1 Mayıs'a

YABANCININ
ROKETİNİ YENECEK
İŞÇİ SINIFINA
SELAM

Merhaba

Dergimizin 11. sayısı 1 Mayıs'ın arifesinde, Türkiye'nin gericilikle sınındığı bir dönemde çıkmaktadır. Üniversitelerde artan baskı, liselerde artan gericilik ile birlikte gençliğin çıkış arayışı, gençlik içerisinde örgütlülüğün bir kez daha sınınanmasını sağlamıştır.

2019'da gerçekleşecek olan seçimler öncesinde toplumun politik tepkiler vermeye başladığı bu dönemde dergimiz ile birlikte siz değerli okurlarımıza ve bütün devrimci solcu, sosyalist liselilere gençliğin neden örgütlenmesi ve nasıl mücadele etmesi gerektiğini dergimizin bu sayısında işlemiş olduk. Peki dergimizin bu sayısında neler var?

Memleket bölümümüzde 1 Mayıs'a giderken Türkiye'deki siyasi atmosfer ve liselerin durumunu işlemiş olduk...

Eğitim bölümümüzde son zamanlarda okulların içersine Milli Eğitim Bakanlığı onayı ile girip siyasi çalışma yapmakta olan Ülkü Ocakları'nın kirli siyasi geçmişini ve bu faşizan girişimin neyi amaçladığını ve gençliğin nasıl tepki vermesi gerektiğini işledik...

Sizden gelenler bölümümüzde emekçi sınıfın sosyalist bir düzende yaşamlarının nasıl olacağını tasvir ettik...

Meslek lisesi bölümümüz de son dönemlerde artan meslek liselerini ve meslek liselilerin 1 Mayıs'a bakması gereken çerçeveyi oturtmuş olduk...

Röportaj bölümümüz de Türkiye Komünist Hareketi (TKH) Genel Başkanı Aysel Tekerek ile Türkiye'de ki gençlik mücadelesi ve önümüzde ki zamanlarda gençliğin misyonu üzerine konmuş olduk...

Kültür-Sanat bölümümüzde ise kadının toplumdaki konumu ve ortaya koyacağı irade ile dönüştürme gücünü anlatan bir hikayeye sahip olan Afife Jale'nin hikayesini işlemiş olduk.

Siz değerli okurlarımızı dergi ile başbaşa bırakmadan önce 1 Mayıs'a giderken dergimizin girmediği lise, bırakılmadığı sıra olmayacağını ilan ediyoruz!

Bütün liseli arkadaşlarımızı 1 Mayıs'ta Sosyalist Liseliler kortejine çağırıyoruz!

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın eşitlik, özgürlük, kardeşlik!

Sosyalist Liseliler Yayın Kurulu

BİZİ TAKİP EDİN

sosyalistliseliler

@sosyalistlise

sosyalistlise

GÜNDEMDE KALANLAR

4 Mart

Türkiye Komünist Hareketi Gençliği'nin çağrısıyla gericiliğe, sömürüye, geleceksizliğe karşı mücadeleyi yükselten gençler Beyoğlu Ses Tiyatrosu'nda yan yana geldi.

4 Mart

İlerici Kadınlar Derneği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla taksim tünelde kadınlar ile bir araya geldi. Kadınlar tarafından yoğun ilginin gösterildiği buluşmada Tünel'den Galatasaray Meydanı'na doğru sloganlar atarak bir yürüyüş gerçekleştirdi. Galatasaray Meydanı'nda sonlandırılan yürüyüş sonrasında bir basın açıklaması düzenlendi.

8 Mart

Zafer mücadele eden işçinin olacak! İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası'nın Suudi Arabistan Cidde Konut Projesi şantiyesinde işçi arkadaşlarımızın verilmeyen hakları için başlattığı grev 6. gününde tüm hakların verilmesiyle başarıyla sonuçlandı.

8 Mart

AKP'ye desteğini 2019 öncesi "Cumhur İttifakı" ile taçlandıran MHP'ye liselerde faaliyet izni geldi. MHP'nin AKP ile 'Cumhur İttifakı' anlaşmasının somut yansımalarının görüldüğü yerlerden biri de liseler oldu. MEB, MHP'nin gençlik yapılanması olan Ülkü Ocakları'nın faaliyetini tüm liselerde destekleme kararı verdi.

15 Mart

Ölçme, Seçme ve Yerleştirme Merkezi (ÖSYM) tarafından son 6 ayda yürütülen çalışmalar kapsamında, geçmiş sınavlarda yerlerine başkalarının girdiği 29 adaya ait 39 sınav sonucu iptal edildi, aday ile yerine sınava giren jokerlere yönelik 62 suç duyurusunda bulunuldu.

15 Mart

Pedofili savunucusu Nurettin Yıldız'ın kitaplarının İstanbul Küçükçekmece Milli Eğitim Müdürü Cemal Yılmaz'ın ilçedeki okullarda dağıttığı ortaya çıktı. Cemal Yılmaz'ın dağıttığı kitapta kadın düşmanı ve cihadi öven ifadeler bulunuyor.

16 Mart

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde katledilen 7 devrimci öğrenci Beyazıt Meydanı'nda anıldı. Öğrenci temsilcileri ve akademisyenler ile hayatını kaybeden devrimcilerin arkadaşları yaptıkları konuşmalarla katliamın failinin meçhul olmadığını vurguladı. Konuşmalardan sonra bombanın patlatıldığı yere karanfiller bırakıldı.

17 Mart

Türkiye Komünist Hareketi ABD'nin Suriye planlarına ilişkin bir açıklama yayımlamış ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki varlığı ile Suriye'ye yönelik yeni saldırı hazırlığı ve ülkeyi bölüp parçalama siyasetine karşı sokağa çıkma çağrısında bulunmuştu. Bu çağrı doğrultusunda İstinye'deki ABD Konsoloslugu önündeki eylemde ABD'nin saldırgan politikalarını protesto eden TKH üye ve dostları, eylemin ardından bir basın açıklaması düzenledi.

18 Mart

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yürüttüğü Zeytin Dalı Operasyonu kapsamında Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) kentin güneydoğusundan Afrin'e girmeye başladığı bildirildi. Cihatçı ÖSO'nun ilerleyişi sürerken, Afrin'in 2 kilometre kadar içerisine girildiği bildirildi. Bölgede çatışma ve patlama sesleri duyulduğu, Türk savaş uçaklarının da Afrin semalarında uçtuğu kaydedildi.

30 Mart

TKH İstanbul İl Örgütü, AKP'nin şeker fabrikalarını özelleştirme kararına karşı Cargill Genel Müdürlüğü'nün kapısına dayandı. TKH MK Üyesi Ahmet Tarık Yenil tarafından okunan basın açıklamasında, TKH'nin başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi halkı özelleştirme dalgasına karşı mücadeleye çağırıldığı vurgulanırken, "Cargill de gidecek, emperyalistler de..." denildi.

1 Mayıs'a giderken Türkiye ve Liseler

1 Mayıs'a tarihsel bir bakış

Yazıya, 1 Mayıs'ın komünistler açısından tarihsel bir önemi olduğunu başa yazarak başlamak gerekiyor. 1 Mayıs'lar işçi sınıfı siyasetinin yükseldiği, sınıflar arasındaki savaşımında işçi sınıfının gücünü ortaya koyduğu, komünistlerin emekçilerle birlikte meydanları doldurdukları günlerdir. Ortaya çıkışı, burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki mücadelede burjuvazinin barbarca yaptığı katliama dayanmaktadır. Emekçi sınıflar için ise, kinini, öfkesini, bilincini ve umutlarını 1 Mayıs'a taşımak ve sınıfsız toplum hedefini örgütlemek gibi bir

misyon ortaya çıkmıştır.

Kapitalizmin, insanlığın değerlerini çürüten doğası gereği yıkılması ve sınıfsız bir toplum kurulmasının 21. Yy'da insanlığın kurtuluş arayışına tek ve en gerçekçi yanıt olduğu unutulmamalıdır. Alt yapı, üst yapıyı belirlemektedir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet beraberinde sömürüyü, yoksulluğu, savaşları ve yozlaşmayı getirmektedir. Düzenin patronlara sunduğu gelecek, işçilerin emekleri ve gelecekleri üzerinden sağlanmaktadır. Kapitalizmin salgıları, tarihe, sanata, bilime, felsefeye savaş açmaktadır, insanlık bütün bu saldırılara karşı göğüs germekte, yeni bir yaşamı kurmanın yolunu aramaktadır. Yeni bir yaşam,

adlı adınca sosyalizm mücadelesi ise 1 Mayıs'lara böyle bir misyonu yüklemektedir. Bu tarihsel misyon ise, güncel siyasal bir hedefe yönlendirildiğinde anlam ifade etmektedir. Dolayısıyla 1 Mayıs'lar hem öncesinde yaşanan siyasal gelişmelerin gündeme alındığı ve yanıt verildiği, hem de sonrasına dair atılması gereken adımlara yönelik bir hazırlık sürecini kapsamaktadır. Tabii ki devrim ve sosyalizm mücadelesi uzun solukludur, bütünlüklüdür ve bir süreçtir, bu açıdan 1 Mayıs'a süreç ve bütünlük çerçevesinde yaklaşılmalı ve bir gün olarak taşıdığı anlamı iyi ortaya çıkartmalıyız. Ne yalnızca bir takvim sayfasıdır, ne de mücadele yalnızca 1 Mayıs'tan ibarettir. Güncel olanla tarihsel olanın bir-

leştigi bir gün olarak yaklaşılmalı, bu bilinç ve inançla örgütlenmelidir.

1 Mayıs'a giderken Türkiye'ye bakmak

Türkiye, AKP ile birlikte gericiliğin, piyasacılığın, işbirlikçiliğin arttığı bir sürece girdi. 1923 Cumhuriyeti'nin tarihsel kazanımları tasfiye edildi, ülkemiz tam boy emperyalizme ve sermayeye peşkeş çekildi. Emperyalizmin Büyük Ortadoğu Projesi ile birlikte, Ortadoğu'da açtığı işgal ve yıkım süreci Türkiye'de ise AKP eliyle yürütüldü. AKP iktidarı bugün geldiği noktada ise emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik planlarının bir parçası olmuştur. Afrin operasyonu yandaş medya tarafından lanse edildiği gibi ABD'ye, "büyük güçlere" karşı yürütülen bir operasyon değildir. Aksine emperyalizmin çıkarlarıyla uyumlu şekilde ilerlemektedir. Dış politikada emperyalizme bağlılık, iç politikada ise baskı ve hukuksuzluk egemendir. Ülkemiz böyle bir süreçle 2019'da yapılacak seçimlere gitmekte, yürütmenin hızlandığı, düzenin merkezileştiği, sermaye iktidarının emekçiler üzerindeki tahakkümü arttırdığı başkanlık sisteminde yeni bir evreye geçilmek istenmektedir.

2018 1 Mayıs'ı bu açıdan, ülkemizin emperyalizmin politikaları doğrultusunda giriştiği savaş ve işgal sürecine karşı antiemperyalizmin sesinin yükseltildiği, AKP'nin iki yüzlülüğünün açığa çıkarıldığı bir gün olmalıdır. AKP, OHAL ve KHK'lerle birlikte toplum üzerinde baskı kurmakta, kamuya ait fabrikalar Amerikan şirketlerine satılmakta, milliyetçilik her geçen gün pohpohlanmaktadır. Bu tablo, emekçiler üzerindeki tahakkümü arttırmakta ve sömürü çarkı

güçlenmektedir. 2018 1 Mayıs'ına gidilirken, sermaye düzeninin yozlaşmışlığının her geçen gün gözler önüne serildiği görülmelidir. Bu önemli bir veridir, Türkiye'de kapitalizmin ve düzenin krizleri, sorunları hala çözülememiştir ve yapısal olmasından kaynaklı, çözülmesi toplumsal bir kırılmayla mümkün olacaktır. Dolayısıyla 1 Mayıs, hem sınıfsal açıdan sermaye sınıfına karşı verilen bir yanıt olmalıdır, hem de AKP'nin gerici, işbirlikçi ve piyasacı politikalarına karşı mücadele ikirciksiz olarak yükseltilmelidir.

İkinci önemli olan nokta ise 2018 1 Mayıs'ının, 2019 seçimlerinden önce derlenme, toparlanma, AKP karşıtı mücadeleyi güçlü ve iddialı bir şekilde yürütmek açısından veri alınacak olmasıdır. Yaklaşık bir sene öncesine denk gelecek bu buluşma Türkiye sosyalist hareketi açısından 2019'a taşıyacağı enerji ve yaratacağı zemin açısından önemlidir. Türkiye emekçileri düzen partilerine terk edilmeyecekse, AKP'nin krizlerinden, düzen partilerinin hamlelerinden kaynaklı oluşacak boşluk devrimciler tarafından doldurulacaksa ve Sosyalist Türkiye mücadelesi toplumda seçenek olacaksa kollar şimdiden sıvanmalıdır.

Liseliler 1 Mayıs'a!

Türkiye'de gençlik siyasetin ve toplumsal hayatın önemli bir parçası. Bu açıdan memleketin içinden geçtiği önemli süreçlerde gençlik de memleketin kurtuluş arayışının bir parçası olmaktadır. Düzen tarafından geleceği çalınan, meslek liselerinde staj adı altında sömürüye maruz kalan, bilimden tamamen uzak müfredatlarla gerici bir eğitime maruz bırakılan liseli gençliğin sorunları-

nın memleket sorunlarından ayrı olmadığı bilinmelidir. Ülkemizin gerici, piyasacı ve işbirlikçi bir iktidar tarafından yönetilmesinin yansımaları toplumun genelinde hissedilmektedir. Cihat müfredata girmekte, kadınlar taciz ve tecavüze itilmekte, işçiler iş için bedenlerini ateşe vermekte, üniversite öğrencileri teröristlikle suçlanarak tutuklanmaktadır. Bütün bu tablo göz önünde bulundurulduğunda gençliğin kurtuluşu, memleketin kurtuluşundan ayrılamaz.

Dolayısıyla 1 Mayıs'ta liseliler hem memleket gündemlerine dair sözlerini söylemeli, hem de liselerdeki gerici saldırılara, staj sömürüsüne, sınav sorununa, gençliğin gerici tarikat ve cemaatlerin eline bırakılmasına karşı aydınlanma ve sosyalizmin sesini yükseltmelidir. Yaşanabilir bir ülke gençliğin en büyük hayalidir, bu hayal bir hedef haline getirilmeli ve ülkemizin kurtuluş kavgasına sosyalizmden yana bakan liselilerin sayısı 1 Mayıs'ta artmalıdır. Gençlik, disiplini, iradesi, kararlılığı ve heyecanı ile emekçi halka umut aşılmalı, bütün bu çürümüşlüğün ve karanlık gidişatın son bulacağını örgütlülüğüyle göstermelidir.

Sosyalist Liseliler böyle bir misyonla 1 Mayıs'a hazırlanıyor, sosyalizmin ve aydınlanmanın kortejini oluşturmak için kolları sıvıyor! Bütün ilerici, solcu liselileri 1 Mayıs'ta eşitlik, özgürlük ve sosyalizm demek, gericiliğe karşı aydınlanma kavgasını yükseltmek, yeni bir geleceği kurmak için Sosyalist Liseliler saflarına çağırıyoruz!

Yaşasın 1 Mayıs!

Türkiye tarihi boyunca burjuva iktidarlar ne zaman sıkışsa, ne zaman emekçilerin düzene karşı tepkileri yoğunlaşsa ve ilerici ,toplumsal çıkışlar gündeme gelse bu duruma müdahale etmek için faşist güçleri kullanmışlardır. Bu elbette sadece bizim topraklarımızıza özgü bir taktiksel tutum değildir. Kapitalist ülkeler düzenin krizleri sonucu ortaya çıkan sıkışmışlığı aşmak adına faşizmi yükselterek işçi sınıfını bölmek ve bastırmak için iktidar destekli yapılanmaları tarihleri boyunca kullanmıştır. İktidar destekli faşist çetelerin bizdeki en bilinen örneği kuşkusuz ülkü ocaklarıdır. Öyle ki ülkücü hareketin tarihi iktidardaki burjuva partilerin sokak gücü işlevini üstlenme, kirli elleri olma tarihinden ibarettir. Söz konusu faşist çetenin partisi olan MHP'nin son dönemdeki AKP ile ittifakı da bu nedenle şaşırtıcı değildir.

AKP iktidarı süresince bir dizi unsurla ittifak içerisinde olmuştur. 1923 Cumhuriyeti'nin tasfiyesi AKP ve liberallerin ittifakı ile hayata geçirilmiştir. AKP ılımlı İslam, ileri demokrasi masallarıyla liberalleri yanında tutmuş, gerici faşist yüzünü perdeleyerek, ortaya çıkan dirençleri bu ittifak sayesinde atlatabilmiştir. 2010 referandumu liberallerle işbirliğinin meyvesi olup, AKP'nin birinci cumhuriye-

ti tasfiyesinde önemli bir eşiktir. Şimdi ise başka bir eşığe gelinmiş yıktıklarının yerine gerici-İslamcı rejimlerinin inşasına soyunmuşlardır. Bu eşikte önemli dönemeçlerden biri de rejimlerinin yönetim biçimi olarak tayin ettikleri başkanlık sistemine geçişin yapılacağı 2019 seçimleri olarak görülebilir. 2013 Haziran'ında ortaya çıkan büyük direniş AKP'ye istediği dönüşümün öyle kolay olmayacağını göstermiş, ileri demokrasi masalı geride bırakılarak, baskıcı faşizan uygulamalara geçilmiş, o günden bugüne baskının dozajı gittikçe artmıştır.

Bu süreçte özellikle gençlik içerisine nüfuz etmekte zorlanan AKP, başta eğitim alanında olmak üzere toplumsal yaşamı yapılandırmak adına bir dizi dönüşümü hayata geçirmeye çalışmaktadır. Elbette bu konuda da yalnız hareket etmeyen AKP, gerici tarikat ve cemaatlerle başladığı yola şimdi de ülkü ocaklarını devreye sokarak devam etmektedir. Dinci faşist bir nesil yetiştirmek için Afrin gündemini ve MHP ile ittifakı fırsata çevirmeye çalışan AKP, okulların kapılarını sonuna kadar gerici yapılara ve faşist çetelere açmış bulunmaktadır.

Ülkücü faşist hareketin tarihi

Ülkücü çetenin burjuvazi açı-sından kullanışlı bir araç olduğu gerçeğini daha iyi anlamak için tarihini biraz irdelemek faydalı olacaktır.

MHP'nin ortaya çıkışı yine faşist kadroların kurduğu Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP)'ne Alparslan Türkeş'in katılımı ve ardından 1965 yılında genel başkanlığı alarak partinin ismini Milliyetçi Hareket Partisi'ne dönüştürmesiyle olmuştur. Alparslan Türkeş ordu mensubu olup, ABD'de özel harp ve gerillaya karşı mücadele eğitimi ve sonrasında NATO temsil heyeti içerisinde yine ABD'ye giderek özel harp ve kontrgerilla üzerine eğitimi almıştır. TSK içerisinde NATO dairesini yönetmiştir. Bu durum bile ülkücü faşist hareketin emperyalist ABD tarafından Türkiye'de komünizmle mücadele adına ortaya çıkarıldığının kanıtı niteliğindedir.

ABD'de eğitim alan Türkeş, 1960 darbesinden sonra darbe yönetimini ele geçirmek istemiş başarılı olamaması üzerine sürgüne gönderilmiştir. Döndükten hemen sonra da MHP'yi kurmuştur. "Dokuz ışık" adlı broşürü partinin programı olarak belirleyen Türkeş, antikomünist, ırkçı-milliyetçi çizgiyi yine antikomünist İslamcı anlayış-

la harmanlamıştır. Ortaya çıkan bu görüşe Türk-İslam sentezi adını vermektedirler.

Temel amaçları 60'lı yıllarda Türkiye'de yükselmekte olan sol düşünceyi ve işçi sınıfı hareketlerini ezmek olan bu faşist yapılanma, gençlik içerisinde ağırlığı sol sosyalist yapıların oluşturduğu 60'lı yılların ikinci yarısında burjuvazinin vurucu gücü olarak kullanılmak üzere "ülkü ocaklarını" hayata geçirmiştir.

MHP'nin gençlik kolları olarak faaliyet yürüten ülkü ocaklarının solculara karşı burjuvazinin paramiliter gücü

olarak kullanılması için askeri

eğitimden geçirilmeleri de "komando kamplarının"

kurulması ile sağlanmıştır. Buradan yetişen

ülkücü faşistler

her alanda kontrgerilla faaliyetleri yürütmüş, özellikle de gençlik içerisinde ve üniversitelerde komünistlerin karşısına çıkartılarak, devrimcilere yönelik saldırılarda vurucu güç olarak örgütlendirilmişlerdir.

1970'lere gelindiğinde yükselen sol dalgadan korkan burjuvazi 12 Mart cuntasını gerçekleştirerek, sol hareketi ve işçi sınıfını ezmeye çalışılırken, faşizmin önünü ise daha da açmıştır. 70'lerin ikinci yarısında Milli Cephe hükümetiyle iktidar ortağı haline gelen MHP, bürokrasi içerisinde de kök salarak, cunta tarafından idamlarla, katliamlarla, mahkumiyetlerle sindirilmeye çalışılsa da geri çekilmeyen sol harekete karşı saldırılarını daha da arttırdı. Bu yıllarda yoğunlaşan, burjuva devletin yönlendirmesiyle yapılan söz konusu saldırılarda yüzlerce devrimci katledilmiştir.

70'li yılların ikinci yarısında ülkücü faşistler hafızalarımıza kazınan bir dizi katliama da imza atmıştır.

Bahçelievler katliamında 7 TİP'li öğrenci ülkücüler tarafından telle boğularak öldürülmüştür. 16 Mart katliamında Beyazıtlı öğrencilere bombalı saldırıda bulunmuş, 7 öğrencinin ölümüne sebep olmuşlardır. Kanlı 1 Mayıs'ta hayatını kaybeden 34 kişinin faillerinin ABD ve devlet tarafından yönlendirilen ülkücüler olduğu yıllar sonra ortaya çıkmıştır. Abdi İpekçi, Doğan Öz, Kemal Türker, Bedrettin Cömert ve daha birçok suikastın; Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da ve bir dizi ilde yapılan Alevilere yönelik katliamların failleri yine söz

konusu

ülkücü

faşist

çetedir.

Bu katliamlar ve

ardından

yaşanılan

olaylarda

binlerce insan hayatını kaybetmiştir.

70'ler boyunca devam eden işçi sınıfı mücadeleleri, sendikal hareket ve devrimci dalganın bütün baskılara, katliamlara, haince saldırılara rağmen önüne geçilememiştir. Ülkücü hareket ise işçi sınıfının karşısında emperyalizmin çıkarları doğrultusunda komünistlerle savaşıma, düzenin bekçiliğini yapmaya devam etmiştir.

1980'e gelindiğinde 12 Eylül darbesinin solu ve işçi sınıfını ezmeye yönelik ülkücüler de kullanışlı konularını kaybederek geri plana atılmışlardır. 12 Eylül'le birlikte iktidarı ele alan ordu faşizmi de tekeline almış, kirli işlerini yaptıracak paramiliter bir yapıya en azından söz konusu dönem için ihtiyacı kalmamıştır. Darbe sonrası Türk İslam sentezi devletin resmi ideolojisi haline gelmiştir.

12 Eylül sonrası siyasi alanda geri plana itilseler de ülkücü faşist hareket önceki dönemlerde sağladıkları nüfuzla mafya faaliyeti

yürütmeye uyuşturucu kaçakçılığı gibi kirli işlerden çıkar sağlamaya devam etmiştir.

90'lara gelindiğinde solun tekrar ayağa kalkışı ve Kürt halkına karşı şovenizmin yükseltilmesi üzerine ülkücü çete yeniden işlev kazanmış, bugünlere kadar düzenin ve iktidarların ayakta kalması için gereken desteği her zaman sağlamıştır.

12 Eylül darbesinin yarattığı zemin üzerinde hayat bulan AKP'nin 16 yıllık iktidarının geldiği noktada yine faşizmin yükseltilmesi, ilerici devrimci hareketlerin bastırılması ve tasfiyesi, işçi sınıfının bölünmesi için MHP tekrar önümüze çıkarılmaktadır.

'Cumhur ittifakı' olarak adlandırdıkları gerici faşist ittifakta şaşırtıcı hiçbir yan yoktur. İslamcı milliyetçi anlayışı yeni kurdukları rejimin zemini yapmaya çalışan

AKP, okullarımıza da cemaatlerle, tarikatlarla ve şimdi de faşist

çetelerle sızmaya, gençliği teslim almaya uğraşmaktadır.

Yıllardır sürdürdükleri müdahalelere rağmen gençliğin ilericilikten, aydınlanmadan yana olan tavrını değiştiremeyen İslamcı gericilik, bizleri geleceğine yönelik tehdit olarak görmekte, saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. AKP bu çabalarının boşuna olduğunu görmelidir.

Sosyalist Liseliler'in liselerdeki varlığı buna en büyük kanıttır. Tüm saldırılara, müdahalelere rağmen bizler gericiliğin, faşizan ve baskıcı uygulamaların karşısına dikilecek, gençliğin eşitlikten, aydınlanmadan yana olan damarını bir güç haline getirmek, ülkemizin geleceğini bugünden kurmak için mücadele etmekten geri adım atmayacağız.

"Yıllardır sürdürdükleri müdahalelere rağmen gençliğin ilericilikten, aydınlanmadan yana olan tavrını değiştiremeyen İslamcı gericilik bizleri geleceğine yönelik tehdit olarak görmekte, saldırılarını yoğunlaştırmaktadır."

Sosyalizmde işçi olmak

Sermayenin iktidarında işçi sınıfının durumundan bahsettik. Peki sosyalizmde yani emeğin iktidarında işçi sınıfının durumu nasıl olacak ?

Aslında bu sorunun cevabı bizim için soyut bir gelecek planından ibaret değil. 1917 'deki Ekim Devrimi ile kurulan Sovyetler Birliği'nden, yani komünistlerin yeryüzündeki gerçek manada ilk sosyalist devlet deneyiminden bu soruya kimi yanıtlar çıkarılabilir.

Sovyetler Birliği'nde işçiler kafa ve kol emeğine, iş yüküne göre yapılan bir hespla günlük çalışma saatleri belirleniyordu. Örneğin seksenlerde bir Sovyet maden işçisi günde 4 saat çalışıyordu. Tabi bu süre diğer iş kollarına göre değişse de anayasada 'hiçbir insan günde 8 saatten fazla çalıştırılmaz' ifadesi yer alıyor ve uygulanıyordu. İşçilere daha güvenli ve sağlıklı çalışma koşulları sağlamak için gerekli bütün imkanların seferber edildiğini söylememize gerek yoktur sanırım.

Kapitalist devletlerde işçi sınıfının uğruna mücadele ettiği bir çok hakkı ilk uygulamaya koyarak örnek olmuş ülke de Sovyetler Birliği olmuştur. Kadın işçilere verilen ücretli doğum izni ve 8 saat çalışma sınırı bunlardan bazılarıdır. Peki işçilerin sosyal hayatlarında ne gibi değişiklikler oluşuyordu? Öncelikle belirtmek gerekir ki kapitalizmin ekonomik eşitsizliği sosyal eşitsizliklerde doğurur. Örneğin, eğitim. Bu koşullar ciddi bir yozlaşma yaratır. Emekçi, yoksul semtlerde artan uyuşturucu kullanımı, cinsel taciz vakaları, hırsızlık, cinayet suçlarının altında yatan temel neden budur.

Sovyetler Birliği'nde fabrikalar, kolhozlar aynı zamanda işçilerin sosyal faaliyet yürüttükleri alanlardı. Yani kapitalizmdeki kasvetli çalışma ortamlarına hiç benzemiyordu. Örneğin bir fabrikada bir kütüphane, sinema salonu, tiyatro salonu gibi işçileri eğitecek sosyal hayatlarını etkileyecek faaliyetlerde yürütülüyordu.

Gelecek kaygısı, kapitalizmin insanlığa musallat ettiği en bü-

yük hastalığıdır. Sovyet işçiler için barınmak, karınlarını doyurmak, üniversiteye gitmek gibi yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak bir kaygı kaynağı değildi. Tam da bu korkunç kaygı yüzünden oluşan bitmek bilmez bir para biriktirme arzusu ve bencillik, Sovyet insanına yabancı duygulardı. Çünkü kendilerinin ve doğacak çocuklarının yaşamsal ihtiyaçları, kurmuş oldukları devlet tarafından garanti altına alınmış oluyordu. Bunu kavrayamayanlar tarafından Küba'da verilen düşük maaşlar alay konusu edilebiliyor.

Rüya gibi ama gerçek...

Rüya gibi bir gerçek için mücadele ediyoruz. Kararlılık ve inatla!

"Mümkünün son sınırlarına, İmkansızı elde etmek için çabalayanlar ulaşabilir ancak.

Gerçekleşmiş imkanlar, zorlanmış imkansızlıkların sonucudur."
Karl Liebknecht

Türkiye Komünist Hareketi (TKH) Gençliği 4 Mart'ta gericiliğe, sömürüye, geleceksizliğe karşı mücadeleyi yükseltme çağrısıyla Beyoğlu Ses Tiyatrosu'nda yan yana geldi.

“Liseler AKP iktidarı açısından yeni bir nesil, dindar ve kindar bir nesil yaratmahayallerinin aleti haline getirilmiştir.”

“Ülkemizin umutsuzluğa sürüklendiği şu zamanda umudunu yitirmemiş yoldaşlar, geleceğimizi kurmak için bugün bu salondayız. Sermaye iktidarının, saltanat sevdalılarının, işbirlikçi gericilerin bizlere sunabileceği bir gelecek yoktur. Aksine geleceksizlik, ölümler, yoksulluk ve savaşlar vardır. Bugün bu ülkede çocuklar öldürülüyorsa, kadınlar dövülüyorsa, işçiler kendilerini yakıyorsa, tecavüz, taciz, istismar, iş cinayeti haberleri ardı ardına geliyorsa, kadın katilleri, tecavüzcüler iyi hal indirimiyle ödüllendiriliyorsa bizlere sessiz kalmak, boyun eğmek, umutsuzluk ve korkuya kapılmak mı yakışır, yoksa karanlığın üzerine yürümek mi?”

Evet, bizler, Sosyalist Liseliler bu soruyu kendimize sorduğumuzda zor olanı, mücadeleyi, karanlığın üzerine yürümeyi seçtik. Elbette ki yolumuz uzun ve engebeli. Yıllarca liselileri siyasetten uzak tutmaya çalıştılar. Peki hangi siyasetten? İşbirlikçi, gerici dernekler okulların içerisinde tanıtım günleri yaparken, sohbet adı altında iş-

lamcı siyaset okullara sokulurken liselilere siyaset meşru da bizler bu ülkenin aydınlanma mücadelesini savunurken, tecavüzcü vakıfların okullara girmesine göz yummazken, gerici müfredata karşı mücadele ederken mi siyaset yasak?

Bugün Türkiye’de liseler AKP iktidarı açısından yeni bir nesil, dindar ve kindar bir nesil yaratma hayallerinin aleti haline getirilmiştir. İlerici aydın hocalarımızın tasfiyesi, cihatçılığın bir değer olarak müfredata sokulması bunun sonucudur. İlerici hocalarımızın tasfiyesiyle boş kalan yerlere badem bıyıklı hocaların yerleştirilmesi, mülakat adı altında AKP’li kadroların öğretmen diye okullara sokulması gençliğin gericiliğin kucağına itilmesinden başka bir şey değildir. Biatçı nesil isteyen yobazların karanlığına karşı giriştiğimiz bu mücadelede anlamayı, okumayı, devrimciliğin ateşini akılla birleştirmeyi başa yazdık.

Mücadelemiz verdiğimiz emek kadar büyüyor yoldaşlar, çabamızın hiçbir zaman sonuçsuz kalmaya-

cağını biliyoruz. Bunun en güzel örneği bugün bu salonda yaptıklarımız. Ne umutsuzluk ne korku ne de umursamaz bir telaş biz devrimcilere yakışmaz. Ülkemizin bugün memleket sorunlarına kayıtsız kalmayan, bunlara çözüm üretme çabası içinde olan bir gençliğe ihtiyacı var. Ülkemiz, bu karanlık kuşatmadan yalnızca devrimci bir bilinçle kurtarılabilir.

Gençlik yurtsever, ilerici, devrimci, antiemperyalist olmalıdır. Gençlik kol kola girip emperyalizmin de faşizmin de karşısına dikilmeyi bilmelidir. Bizler bunu Harun’dan, Deniz’den, Erdal’dan öğrendik. Bize bunu öğreten yoldaşlarımıza bir borcumuz var. Gençlik bu borcu yalnız ve yalnız Sosyalist Türkiye’yle ödeyebilir ve ödeyecektir. Bunun güvencesi inançla ilmek ilmek ördüğümüz mücadelemizdir, bunun güvencesi Sosyalist Liselilerdir!”

(Gülin Kara’nın Beyoğlu Ses Tiyatrosu’nda yaptığı konuşmadan alınmıştır.)

Yapılması gereken ise belli; işçi sınıfı siyasetinin, sosyalizm mücadelesinin sesinin gürleştirilmesi!

Barış K.

Türkiye’de eğitim sisteminin sistematik olarak gericileştirildiği, bilimsellikten uzaklaştırıldığı ve sömürü çarklarının çok daha sert işlemeye başladığı bir dönemde meslek liseliler açısından 1 Mayıs’a yüklenen anlam da o oranda artmaktadır.

Türkiye’de meslek liselerinin sayısı her geçen gün artıyor. Bu artışın temel sebepleri arasında ise iki başlık bulunmaktadır; Bunlardan birincisi ülkemizde ki sermayedarların ucuz emek gücü için ve nitelikli işçiler için meslek liselerindeki eğitim sürecini değerlendiriyor olması, bir diğeri ise bu sene liselere yerleşmek için yapılan tercihlerdeki yönlendirmeler.

Bu temel iki başlıktan öncelikle ikincisini biraz daha açalım.

Türkiye’de AKP ile birlikte yeni bir gençlik kuşağı, dindar ve kindar bir gençlik kuşağı yaratmanın aleti olarak kullanılmakta olan imam hatip liselerinin kontenjanlarının boş kalması sonucu MEB meseleye el atıp lise tercihlerinde bir değişikliğe giderek belli bir puanın altında kalan öğrencileri direk olarak imam hatip liselerine yerleştirme kararı aldı.

Buradan sonra liselilerin meslek liselerine olan serüveni başlıyor...

Tercihlerinde Anadolu lisesi kazanan öğrencilerin önünde iki seçenek kalıyor; ya meslek liselerine gidecekler ya da normal bir işçi ailesinin karşılayamayacağı özel temel liselerinde ücretli bir şekilde eğitim görecektir. Her iki seçeneğinde sonunda geleceksizlik kaygısı yatmakta olsa da meslek lisesi öğrencilerinin durumu çok daha vahim.

Meslek lisesi kazanmış ve okumaya başlamış öğrencilerin 2 sene öncesine kadar sahip oldukları üniversiteye geçiş hakkının kaldırılmasından dolayı meslek liseliler neredeyse hiç görmedikleri kültür derslerinden (Türkçe, matematik,

sosyal bilimler, fen bilimleri...vb) sınava girecek ve üniversiteye yerleşmeye çalışacaklardır. Fakat 2017 ÖSYM istatistiklerine baktığımızda meslek liselerinin devamı niteliğinde sayılmakta olan önlisans bölümlerinin kontenjanlarının yalnızca %40’lık bir bölümünün dolduğunu görüyoruz. Peki geri kalan %60’lık bölümü oluşturan ve üniversite kazanan meslek liseliler ne yaptı?

Sanayi bölümlerinden mezun olmuş meslek liselilerin bir çoğu sanayi sitelerinde çok düşük maaşlara çalışmaya başlamış, okudukları bölümü icra edemeyen öğrenciler kafelerde sigortasız işe girmiş, çok ufak bir bölümü ise üniversite sınavına tekrar hazırlanmaya başlamıştır. Bu tablo Türkiye’deki meslek lisesi öğrencilerinin utanç tablosudur.

Bu tablonun ise failleri belli; patron sınıfı....

Bu tabloyu gözlemiş olduktan sonra yazımızın başlarında bahsetmiş olduğumuz birinci başlığı açabiliriz: Partonların ucuz ve nitelikli emek gücü sömürsü!

Bir önceki paragrafta çizmiş olduğumuz

tabloda görüldüğü üzere meslek liseleri patronların sömürü çarkının parçasından başka bir şey değildir. Ya mezun olduktan sonra emeğiniz sömürülecektir, ya da staj yaparken.

Ülkemizin başına çöreklenmiş olan sermayedarlar meslek lisesi öğrencilerine çıkmazlardan başka bir şey sunamaz! Ülkemizin 1 Mayıs gibi önemli bir günün arifesinde olduğu bu zamanlar meslek liselilerin içinde bulunduğu çıkmazın aşılması, çıkmaza sürükleyenlerden hesap sorması için ne yapması gerektiğini tartışmasının tam zamanıdır.

Yapılması gereken ise belli, işçi sınıfı siyasetinin, sosyalizm mücadelesinin sesinin gürleştirilmesi!

Bu ses 1 Mayıs’ ta 1 Mayıs alanlarında, işçi sınıfının yanında, sosyalizm safında gürleşebilir!

Sosyalist Liseli bir meslek lisesi öğrencisi olarak bütün arkadaşlarımı

Sosyalist Liseliler saflarında 1 Mayıs alanlarında mücadeleye çağırıyorum!

Küresel Bir Dünyada Bağımsızlık Mümkün Mü?

Emperyalist-kapitalist bir dünyada yaşıyoruz. Büyük kapitalist devletlerin egemenlik sürdürdüğü, dünya pazarını yönettiği, enerji kaynaklarına el koyduğu ve askeri ağırlığının olduğu bir tabloyla karşı karşıyayız. Böylesi bir tabloda karşılıklı ilişki değil, emperyalizme bağımlı olan ilişki biçimi mevcuttur. Emperyalist-kapitalist sistemin dış politikası çıkarlar üzerine kuruludur. O yüzden karşılıklı ilişki yerine çıkarların elde edilmesi üzerine kurulu bir güç politikası yani egemenlik ilişkisi dış politikanın temel belirleyendir.

Küreselleşme emperyalizmin, dünyaya egemenliğini kabul ettirmek ve bunun normal olduğunu dayatmak için icat ettiği bir kavramdır. "Küreselleşen dünya" ile kastedilen aslında serbest piyasa ekonomisinin sınır tanımaksızın yayılması ve bunun bütün dünya ülkelerine dayatılmasından başka bir şey değildir.

Rusya Emperyalist Bir Ülke Midir? Sosyalistlerin Rusya'ya Bakışı Nedir?

Rusya, belli büyüklükteki bütün kapitalist ülkeler gibi emperyalistleşme eğilimi içinde olan bir ülkedir. Ancak, bugün için siyasi, ekonomik, askeri, ideolojik ve kültürel açıdan bütünlüklü bir emperyalist güç olarak tanımlanamaz. Bugün Rusya'nın ABD saldırılarına karşısında bir güç olduğu, ABD ve batılı emperyalist güçleri Suriye, Irak ve Ukrayna gibi coğrafyalarda başarısızlığa uğrattığı, köşeye sıkıştırdığı bir gerçektir. Böyle bir durumda sosyalistlerin nasıl bir tavır alması gerektiği önemli bir husustur. Bakmamız gereken, bölgedeki ilerici ve devrimci güçlere alan açacak ve işçi sınıfının çıkarlarına zemin oluşturacak konumdur.

Sosyalistler, herhangi bir uluslararası gücün çıkarı için emekçi sınıfların çıkarlarını gözetmekten ve savunmaktan vazgeçerek uluslararası bir gücün savunucusu haline gelmemesi gerektiğini savunur. Bu nedenle, emperyalizme yalnızca "ulusal" açıdan bakarak işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları göz ardı edilemez.

Sosyalistler Kadın Sorununa Nasıl Yaklaşıyor?

Kadın sorunu, sınıflı toplumların tarihi kadar eskidir ve cinsiyete dayalı işbölümü ortadan kalkmadığı sürece çözülemeyecektir. Üretim sürecinin bir parçası olan kadınlar aynı zamanda ev işleri olarak tarif edilen işlerin de sürdürücüsü konumundadırlar. Bu işbölümünün yeniden üretilmesinde kadına yönelik her tür ayrımcılık önemli rol üstlenmektedir. Sosyalistler, insanlığın eşit ve özgür geleceğinin olmazsa olmaz bir parçası olan, kadınların eşitliği ve özgürlüğü için mücadeleye eder. Öte yandan kadınların sosyalizm mücadelesinin önemli bir gücü olduğunu vurgular. Sosyalistler kadınların kapitalist toplumdaki eşitsiz konumlarına karşı siyasi ve ideolojik çalışma yürütür. Bu çalışma kadınların tarihsel eşitsizliğine yönelik yanlar barındırdığı gibi, sınıf karakteri de mutlak olarak taşır.

Sosyalistler Kendini Sadece AKP Karşıtlığıyla mı Tanımlıyor?

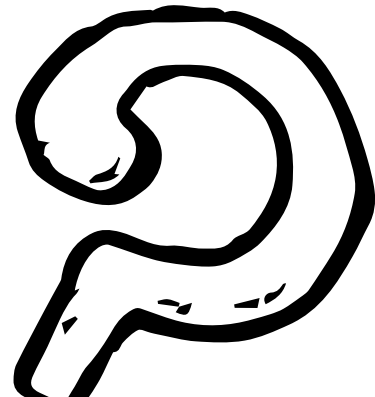
AKP hükümeti sıradan bir iktidar değildir. AKP, Türkiye kapitalizminin mantıksal ve en uç sonuçlarının, cumhuriyeti reddetmeye, ülkeyi yerle bir etmeye varan birikiminin temsilcisidir. AKP'nin yürüttüğü süreç, emperyalistlerin ve sermaye sınıfının ortak programıdır. Bu süreç, sermayedarlar için alternatifsizdir. Dolayısıyla AKP karşıtlığı yalnızca bir hükümete muhalefet etmenin çok ötesinde bir anlam taşır. Emekçiler bu sürecin karşısına dikildikçe, yalnızca AKP zayıflamayacak, sermayenin bütün programı tehlikeye girecektir. AKP kendisinden sonraki bütün düzen partilerinin de uyması gereken bir rejimi inşa etmeye çalışmaktadır. AKP'nin programını durdurmayı başaran ve hükümetten düşüren bir toplumsal ve siyasi hareket, aynı programla gelecek diğer bütün düzen partilerine ve kurumlarına karşı etkili bir mücadele verebilecektir. Bugün İkinci Cumhuriyet artık geri dönülmez bir biçimde

kurulmuştur. Bu cumhuriyet gerici, emek düşmanı ve işbirlikçi bir rejim olarak ülkemizi karanlığa boğmuştur. Sosyalistler, bu nedenle kendini yalnız başına AKP karşıtı olarak değil, aynı zamanda İkinci Cumhuriyet rejimi karşıtı olarak tanımlamaktadır.

Sosyalistler Türban Hakkında Ne Düşünüyor?

Türban, uzun yıllar boyunca siyasi bir kavranın simgesi olmuştur. Bir tarafta dinci gerici meselesini türbana indirgeyenler, öte tarafta bu meseleyi kaşıyarak siyasi rant elde edenler...

Her iki kesim de bu sorunu çözmek için değil, çözmek için çaba harcamıştır. Sosyalistler insanların kılık kıyafetine bakarak ayrımcılık yapmaz. İnançları gereği örtünmeyi tercih eden insanlara baskı kurmaz. Fakat Türkiye'nin büyük bölümünde kadınların örtünme baskısıyla karşı karşıya olduğunu da göz ardı edemeyiz. Bugün bırakın taşrayı, büyük şehirlerdeki mahallelerde bile kadınlar işe girebilmek, hatta sokağa çıkabilmek için örtünmek zorundadır. Kadınlar üzerindeki bu gerici baskıyı asla kabullenemeyiz. Sözde insanların "özgürlüğü" için mücadele eden AKP ve benzerleri, kadınlara ve hatta ilkokul çağındaki kız çocuklarına uygulanan örtünme baskısına sesini çıkarmıyor. Hatta günümüzde kılık kıyafet özgürlüğü adı altında türban dayatması ilkokullara kadar indiriliyor. Biz, meseleye salt bir "türban sorunu" olarak bakmayız. Sosyalist iktidar altında insanların giyimi bir sorun olmayacaktır. İnsanlara inançlarından dolayı asla ayrımcılık yapılmayacaktır. Ancak tarikatların başta kadınlar olmak üzere, halkımız üzerinde ideolojik, kültürel ve siyasi bir baskı kurumlarının önüne geçilecektir. Toplumsal yaşamda özgürlükleri kısıtlayan her tür baskı ortadan kaldırılacaktır.

Türkiye Komünist Hareketi (TKH) Genel Başkanı Aysel Tekerek ile memleket üzerine gerçekleştirdiği- miz söyleşiyi siz değerli okurlarımıza sunuyoruz.

- Öncelikle bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz. Türkiye siyasetin hızlı aktığı bir ülke, bugünkü siyasi atmosferi nasıl yorumluyorsunuz? TKH, ülkenin gidişatına dair ne diyor?

Asıl ben teşekkür ederim size. Bugünkü siyasi atmosferi sadece bugüne bakarak değerlendirmek eksikli olacağından kısa bir tarih hatırlatması yaparak başlamak istiyorum. Ülkemizin yakın dönem siyasi tarihine, 1980 darbesini ve AKP'nin iktidara geldiği 2002 yıllarını köşe taşları olarak kabul ederek bakalım isterseniz. 1980 darbesi ülkede sosyalist iktidarın önüne geçmek için yapılan, ABD desteği ile başarılan ve bir gün dahi kaybetmeden ülkenin emperyalizme daha yakından bağlanmasını kolaylaştıran bir darbeydi. Darbe ile solun kökünün kazınacağı varsayıldı işte bu olmadı. Ancak darbe ve ondan sonraki, Turgut Özal, Süleyman Demirel, Bülent Ecevit iktidarları ile sol düşmanlığı, emek düşmanlığı birleştirilerek büyük bir saldırı başladı ülkeye ve halkımıza... Turgut Özal "Ben zengini severim" dedi. Süleyman Demirel " Benim işçim benim köylüm diyerek, emperyalist planlara imza attı, Ecevit, Kemal Derviş gibi emperyalist merkezlerde faaliyet gösteren kişileri ekonominin başına yerleştirdi. Yani tüm burjuva aktörler ABD'ye biat konusunda birbirleriyle yarıştı. 1980- 2002 yılları arasında ülkemizdeki burjuva iktidarları ülkeden solun izlerini silmeye çalışırken, sermaye önündeki diğer engelleri kaldırmak için uğraşıp durdular. 2002 AKP iktidarına giden yol aslında 1980 darbesi ile açılmış oldu diyebiliriz. AKP, önce türban yaşağı konusunda mazlum rolüne sığındı, ondan önceki iktidarların " istikrarsızlığını" ve Ecevit Dönemine denk gelen ekonomik krize

yaslanarak, ABD icazeti ile kurulan ve iktidara getirilen bir parti oldu. Tarihimizde ilk defa ülkede resmi bir görevi olmayan bir siyasi parti lideri yani Recep Tayyip Erdoğan parti kurulmasından önce ABD başkanı ile ABD'de görüşerek, sermayeye ve emperyalistlere güven aşıladı. Katıldığı ilk seçimlerde ise birinci parti olarak iktidara geldi.

AKP, iktidarının sicili 15 yıl boyunca değişmedi. Neden bunu söylüyorum, zira AKP'nin ilk dönemlerinde ona demokratlık, özgürlükçülük vs yakıştıranlar oldu memlekette bunu hiç unutmayalım.

Ama işte yolun sonunda komünistler haklı çıktı bir kez daha. Gericiliğini gizlemeyen AKP'yi, sermaye partisi AKP'yi, işbirlikçi AKP'yi her dönemde teşhir ettik. 2010 referandumunda AKP'nin darbe karşıtlığı yalanını halkımıza anlatmaya çalıştık. 1980 Darbesi tam da AKP gibi iktidarların varlığı için yapılmıştı. AKP bu darbenin nimetini halen yemektedir.

Bu noktalardan bugüne baktığımızda ilk söyleyeceğimiz şey, siyasi atmosferin bugün ülkemizde ABD ve işbirlikçi AKP tarafından belirlendiğini görmek olmalıdır.

Emperyalizmin bugün gündeminde Ortadoğu'ya yerleşmek vardır. Afrin operasyonu AKP'nin yerli ve milli siyaseti ile ilgili değil tam tersine ABD planlarının önünü açmak, onu rahatlatmak için yapılmıştır.

İşte Şeker özelleştirmesi, 90 yılda tam olarak yağmalamadıkları ne kaldıysa tekrar bakıp, düğmeye basıyorlar.

Kadın Cinayetleri, dinci fetvalar, Ohal Rejimi, KHK'lar, biten sağlık hizmeti, batan eğitim hizmeti, gençliğin geleceksizliği, bedenini yakan işsizler, ödenme

yen ücretler daha sayalım mı?

Şimdi bu atmosferde bir de seçim yılına gireceğiz.2019 seçimleri yaklaşırken bir vurgu yapmak istiyorum hemen. Demin ülke gündemini ABD ve AKP'nin ihtiyaçlarının belirlediğini söylemiştim. Bunun tek kale maç olduğunu söylemiyorum. AKP'nin bu 15 yıl boyunca saldırıları karşısında ülke gündeminin emekçiler, öğrenciler ve halk tarafından belirlendiği dönemler yaşadık. Tekel direnişi, ODTÜ direnişleri, Gezi Direnişi... Bu cevaplar güçlü cevapları, arkasını getirmeliyiz.

Bugün görevimiz tam olarak şudur. Anti emperyalist, laik, emekçi bir damarı olgunlaştırmak.

2019 arefesinde partimiz buna bakıyor. Bu seçeneği güçlendirmek için çalışıyor...

Gündemler ne kadar değişirse değişsin her şey bu çerçevede dolaşıyor. Sonu buraya çıkıyor.

- Bizler de liselerde gericiliğe ve piyasacılığa karşı mücadele ediyoruz. Gençlik siyasetin önemli bir parçası, gençliğin durumunu nasıl görüyorsunuz?

Gençliği bugün üç damara ayırabiliriz. İlki sizin gibi bu düzene karşı başını, bedeni daha geçen kaldıranlar, ikincisi 18'li yaşlarda bu düzenin ağına düşmüş ve onun payandası olmuş sağcı, gerici

gençler ve bunların arasında milyonların bulunduğu apolitik gençler...

Evet gençlik siyasetin çok ama çok önemli bir parçası. Bu sadece okuyor olmakla ilgili değil. Üniversiteler ve liseler düzenin ideolojik tahkimatının da merkezleri. Baksanıza bugün televizyon programlarına AKP'li vekiller yerine AKP'li doçentler, profesörler çıkarılıyor. Bu hoca kılığındaki sağcılar ertesi gün gelip aynı yalanları derslerinde anlatıyorlar. Düzenin tüm saldırılarından öğrenciler doğrudan etkileniyor. Savaşlarda yedek kuvvet, işsizler ordusuna yedek kuvvet, işçiler ordusuna yedek kuvvet...

Emekçi çocuklarının okuma hakkı ellerinden alınıyor, hakka zor bela sahip olanlara ise geleceksizlik dışında bir şey vaad edilemiyor. Bugün yapılan her saldırı gençliğin hem bugününü hem de önündeki on yılları belirliyor...

Bugün tüm zorluklara karşın, öğrenci gençliğin ülke gündemleri ile bağını koparmaya düzenin gücü yetmemektedir Bunda inatçı ve kararlı sosyalistlerin

üniversiteleri düzene teslim etmeme iradesi belirleyicidir.

Son olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri için söyledikleri bir meydan okuma değil bir acizlik, çaresizlik örneğidir aslında.

Bu çaresizliği şimdi bir adım ileri götürelim ve üniversite öğrencilerini örgütlü mücadele ile, sosyalist mücadele ile buluşturalım. Bu düzenin başına bela, emekçilerin başına taç yapalım.

- Türkiye Komünist Hareketi Türkiye'de sosyalizm mücadelesinin önemli bir parçası, bu mücadelenin geleceğe taşınması için genç bir kuşağa ihtiyaç var sanırım, komünist gençler nasıl bir yöntemle mücadele etmeli, ne yapmalı?

Evet, mücadele etmek kadar mücadele yöntemi de çok önemli. Bu nedenle bu soru için teşekkür ederim.

Eğer, eşitlik ve özgürlüğün ülkemizde ve dünyada egemen olmasını istiyorsak

örgüte ve örgütlüğe ihtiyacımız olacaktır. Demek ki öncelikle, öğrenci olup, solcu olup, sosyalist ya da komünist olduğunu söyleyip, okuyan, sorgulayan biri var ve örgütsüz ise en büyük eksiğini halen kapatamamış demektir. Örgütsüz solculuk, eksik solculuktur. Eğer örgütlü iseniz ve sosyalizm istiyorsanız bunun işçi sınıfı ile yapılacağını bilmelisiniz. Demek ki, etnik, dini ve farklı kimlikleri sınıf siyasetinin üstüne koymamalısınız. Yani örgütlü olmak yetmeyecektir bu örgütün Marksist ve Leninist bir örgüt olması gerekecektir. Örgütlü olup, teorizsiz olmak da eksik bir örgütlülüktür.

Marksist ve Leninist olmak yeter mi peki? Yetmez. Bir de bunu toplumsallaştırmak gerekecektir. Sosyalizmin bir seçenek olması ve kurtuluşun tek yolu olarak bilinmesi gerekecek, bunun için mücadele edenlerin sayısını artırmak gerekecektir. Bunun yolu da siyaset yapmaktır. Memlekete bakarken haklı çıkmanın yanında, müdahale etmek gerekecektir. Sınıfa yol göstermek, o yolun taşlarını döşemek için emek vermek gerekecektir.

Demek ki siyasetsiz bir sosyalist mücadele değil, sosyalist siyaseti önceliğe alan bir örgütlülük gerekecektir.

Okullarda, üniversitelerde geriye bir şey bırakmak böyle mümkündür.

TKH, bugün gençliği demin özetlediğim durumu ve önemi dışında bu anlamda da özel bir yere koymaktadır. Derdimiz iki yıl sonra "ben de bir zamanlar uğraştım bu işlerle" diyen değil, iki yıl sonra ve ömrünün her yılında uğraştığımızı değil, değişiyor" diyen bir kuşak yaratmaktır.

Genç, örgütlü ve güçlü bir kuşak...

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Evet var. Bir klişe söz vardır. İnanmak başarmanın yarısıdır derler. Biz o yarıyı geçeli çok oldu. Başaracağız. Bu sömürü sistemi tarihin tozlu sayfalarına gömülecektir. İnsanlık güzel sayfaları hep birlikte yazacak. Eli kalem tutanlara, kaleminden eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm akanlara şimdiden selam olsun...

HAYAL-İ TEMSİL

“Tiyatro varsa ben de varım”

diyen, Darülbedayi’de Tiyatro sahnese adını atan ilk kadın, kendinden sonra tiyatroya gönül verecek olan kadınlar bu yolda daha rahat yürüsünler diye hayatı boyunca mücadeleler veren bir sanat fedaisi Afife Jale..

1918 de Darülbedayi’nin açtığı sinava başvurup kabul olunan beş kadından biridir. Kadınların sahnede rol yapması, oyun oynaması günah sayılan, yasak olan bir dönemde o zoru başardı. Tüm yasaklara rağmen o sahnede yeşermekte kararlıydı. Defalarca Şehir Tiyayroları’na düzenlenen baskınlardan kaçan Afife sahneden zorla indirilmiş nezarete atılmıştır. 1923’te sahne yasağının kalkmasıyla sanata geri döner fakat ruh sağlığı eskisi gibi değildir..

Sanata olan tutkusunu ilk sahneden iner inmez şöyle dile getiriyor Afife Jale;

“Hayatımda mesut olduğum ilk gece.. Sanatın ruhuma verdiği güzel sarhoşluk içindeyim. O piyeste (Yamalar) güzel bir sahne vardır; ağlama sahnesi.. Orada taşkın bir saadete gerçekten ağladım. Alkış,alkış, alkış... Perde kapandı; açıldı, bana çiçekler getirdiler. Perde tekrar kapandı. Muharir kuliste bekliyormuş; “bizim sahnemize bir sanat fedaisi lazımdı sen işte o fedaisin” dedi.

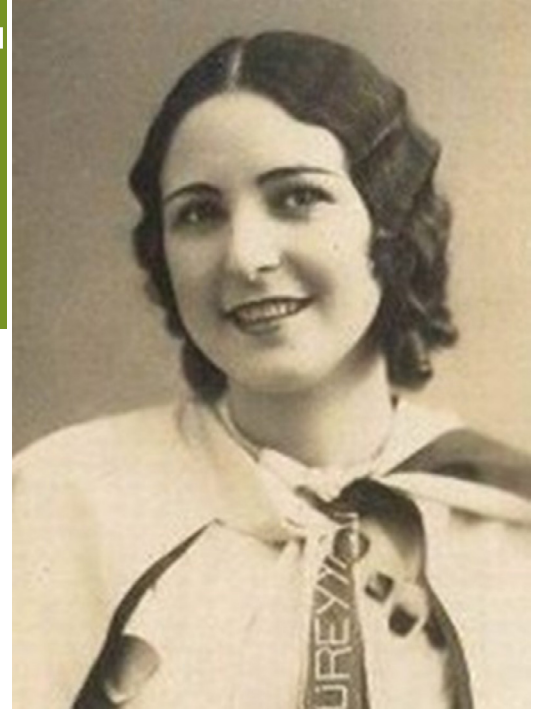
Afife Jale’den başka kimse henüz sahneye çıkmaya cesaret gös-

termemişti. 1923 yılında Halide Edip’in “Ateşten Gömlek” kitabının sinemaya uyarlanmasında ilk kadın oyuncu olarak tarihe geçer Bedia Muhavvit. “Ceza Kanunu” oyunundaki Saride rolüyle ömründe ilk kez sahneye çıkan Bedia, Türkiye Tiyatrosu’nda kadın oyuncularının tarihini başlatarak Cumhuriyet kadınının tiyatro sahnesindeki yüzü olmuştur.

Afife Jale ve Bedia Muhavvit arasındaki en büyük fark ise, biri Osmanlı döneminde kadın olarak sahneye çıktığı için aşağılanmış, yasaklanmıştır. Bedia Muhavvit ise Cumhuriyet döneminde kadınların toplumsal hayata katılmasıyla birlikte kendini sahnede özgürleştirmiş bir kadındır.

Hayal- i Temsil oyunu sanat hayatları boyunca aynı denizde yol alan fakat aynı gemide yan yana gelemeyen, kendi hayatlarında devrim yapan iki kadını anlatır. Bu iki kadın Afife ve Bedia’dır.. Bambaşka karakterlere ve hayat görüşlerine sahip olan bu kadınları biraraya getiren yegane şey sahnedir. Bu oyunla birlikte ömrü hayatları boyunca birbirlerini hiç görmemiş olan ilklerin kadınları, Afife ve Bedia’yı aynı sahnede birleştirmiştir.

Sahnelerin iki önemli kadınlarını sahneye hazırlayan Dikran Efendi’nin anlatımıyla gerçekleşen bu oyunun sadece üç kişilik olmadığını göreceksiniz.

Liselerde karanlığın tahakkümünü kırarak, aydınlanma bayrağını yükselteceğiz!

Sosyalist Liseliler

Liselerde karanlığın tahakkümünü kırarak, aydınlanma bayrağını yükselteceğiz!

"Kocalarından dayak yiyen kadınlar şükretsin", "asansörde halvet hali olur", "6 yaşında çocukla evlenilebilir" diyen yobaz Nurettin Yıldız'ın kitaplarını İstanbul Küçükçekmece Milli Eğitim Müdürü Cemal Yılmaz'ın ilçedeki okullarda dağıttığı ortaya çıktı.

Aydınlanmanın, ilericiliğin liselerden tasfiyesi için ellerinden geleni

yapan gericiilere, ilerici hocaların okullardan uzaklaştırılması yetmedi, müfredatın bilimsellikten tamamen koparılması yetmedi, ülkü ocaklarına okulların içerisinde çalışma izni veriliyor yine yetmiyor...

Şimdi de pedofili savunucusu, yobaz Nurettin Yıldız'ın kitaplarını okullarda dağıtıyorlar. Gericiliği okullarımıza sokabilmek için ne yaparlarsa yapsınlar fayda etmeyecektir.

Liseliler insanlıkla alakası olmayan bu düşüncelere ve düşünce sahiplere-

rine yanıtı, aydınlanma ve sosyalizmin sesini yükselterek verecektir.

Gençliği hapsedmek isteyen karanlığı sosyalizmin ışığıyla aydınlatmaya devam edeceğiz.

Liselerde karanlığın tahakkümünü kırarak, aydınlanma bayrağını yükselteceğiz!

Sosyalist Liseliler

*En uzun kořuysa elbet Türkiyede de Devrim,
O, onun en güzel yüz metresini kořtu
En sekmez lverin namlusundan fırlayarak...
En hızlıydı hepimizin,
En önce ggsledi ipi...
Acıyorsam sana anam avradım olsun,
Ama ařk olsun sana ocuk, ařk olsun!*